

revenge be wrought on him in this world and in the next. They surround him; all the obstacles and troubles that befall a man are caused by them, aside from the hard, bitter punishments that are prepared and destined for him when he leaves this world. For many years, he is given over to the destructive angels to wreak vengeance upon him before he descends to hell. Therefore, while his soul is still within him, a man must hasten to repent,

and his soul should weep in private. And He Who is merciful forgives sin.

תּוֹבְעִים דִּין לַעֲשׂוֹת בּוֹ נִקְמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא וְהֵם סוֹבְבִים אוֹתוֹ וְכָל הַמְּכַשּׁוּלִים וְהַצָּרוֹת הַבָּאוֹת לְאָדָם הוּא עַל יָדָם מַלְבֵּד הַעוֹנְשִׁים הַקָּשִׁים וּמְרִים הַמְּזַמְנִים וּמַעֲתִידִים לוֹ בְּצֵאתוֹ מִהָעוֹלָם הַזֶּה וְכַמָּה שָׁנִים נִמְסָר בְּיַד מַלְאֲכֵי חַבְלָה לַעֲשׂוֹת בּוֹ נִקְמָה קוֹדֵם שֶׁיֵּלֵךְ לַגִּיהֶנֶם. לִכֵּן בְּעוֹד נַפְשׁוֹ בּוֹ יִמְהַר לָשׁוּב וּבִמְסַתְרֵים תִּבְכֶּה נַפְשׁוֹ. וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עוֹן:

Practical Law:

Rambam, Laws of Forbidden Relations, 21

(1) So, too, it is forbidden for a man to deliberately arouse himself or to bring himself to improper thoughts. But, if such thoughts do come to him, he should turn his mind away from foolish things towards words of Torah, which is a beloved hind and a pleasing doe (Proverbs 5:19). Therefore, it is forbidden for a man to sleep on his back with his face upwards unless he turns a little toward the side, so that he should not arouse himself. (2) And one may not gaze at animals or birds when they are mating. But animal breeders are permitted to “insert the brush into the tube” [join the animals together] because they are simply doing their job, and they will not come to improper thoughts [as a result of this].

הלכה
הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא

א אָסוּר לְאָדָם שֶׁיִּתְקַשֶּׁה עֲצָמוֹ לְדַעַת אוֹ יִבְיֵא עֲצָמוֹ לַיָּדֵי הַרְהוּר אֶלָּא אִם יָבוֹא לוֹ הַרְהוּר יִסִּיעַ לְבוֹ מִדְּבַרֵי הַבָּאִי לְדְבַרֵי תוֹרָה שֶׁהִיא אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעֲלֵת חוֹן לְפִיקֵךְ אָסוּר לְאָדָם לִישׁוֹן עַל עֲרְפוֹ וּפְנָיו לְמַעֲלָה עַד שִׁטָּה מַעַט כְּדֵי שֶׁלֹּא יָבֵא לַיָּדֵי קְשׁוּי: ב וְלֹא יִסְתַּבֵּל בְּבַהֲמָה וּבַחַיָּה וְעוֹף בְּשַׁעַה שֶׁמּוֹדְדִקְקִין וְכָר לְנִקְבָה וּמְתָר לְמַרְבִּיעֵי בַּהֲמָה לְהַכְנִיס בְּמַכְחוּל בְּשַׁפּוּפֶרֶת מִפְּנֵי שֶׁהֵן עוֹסְקִין בְּמַלְאכְתָּן לֹא יָבֵאוּ לַיָּדֵי הַרְהוּר:

BO FOR THURSDAY
TORAH

בא ליום חמישי
תורה

כיוון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי זה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כב וַיִּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי כב וַאֲרִים מֹשֶׁה יָת יְדִיהָ עַל צִית שְׁמַיָא וְהוּהָ חֲשׁוּךְ קָבֵל

(22) And Moshe stretched out his hand toward the heavens, and there was a thick

RASHI

רש"י

(22) **And there was a thick darkness ... for three days** — [Since חשך and אפלה

(כב) וַיְהִי חֲשָׁךְ אַפְלָה וְגו' שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְגו'. חֲשָׁךְ

have a similar meaning — “darkness,” why does the verse repeat itself? In addition, why is

בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם תִּלְתָּא יוֹמִין: כַּג לֹא חָזוּ אִנְשׁ יְת אַחֻהִי וְלֹא קָמוּ אִנְשׁ מִתַּחְתּוֹהִי תִלְתָּא יוֹמִין וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה נְהוּרָא בְּמִוֹתְבְּנֵהוּן: כַּד וּקְרָא פְּרָעָה לְמִשָּׁה וְאָמַר אֲוִילוּ פְּלוּחוּ קַדָּם יְיָ לְחֹדַר עֲנֻכוּן וְתוֹרְכוּן שְׂבוּקוּ: אַף טַפְּלִכוּן יִזִּיל עִמְכוּן:

חֲשֹךְ אֶפְלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים: כַּג לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתּוֹ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְלִכְל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם: שְׁלִישִׁי כַּד וַיִּקְרָא פְּרָעָה אֶל־מִשָּׁה וַיֹּאמֶר לְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְדוֹה רַק צֹאנְכֶם וּבְקִרְכֶם יִצַּג גַּם־טַפְּכֶם

darkness over the entire land of Egypt for three days. (23) No man could see his brother, and no one rose from his place for three days. But there was light for all the Children of Israel in their dwellings. (24) Pharaoh summoned Moshe and said; Go! Worship the Lord! Leave only your sheep and cattle behind, your

RASHI

רש"י

the phrase "for three days" repeated in the next verse? Our Rabbis explained that the verses are referring to two different periods of time, each one lasting for three days.] The first three days "there was a thick darkness ... [and] people could not see each other." Following this, there were another three days of darkness twice as dark, so that "no one rose from his place for three days." Whoever was sitting could not stand, and whoever was standing could not sit! What was the reason for the plague of darkness? There were wicked people among the Israelites of that generation who did not want to leave Egypt. They died during the plague of darkness so that the Egyptians would not see their downfall and say that the Israelites are also being struck, just like us. In addition, the Israelites were able to search [the homes of] the Egyptians. They examined the possessions of the Egyptians. When they left Egypt and asked them for those possessions [as they had been instructed to do (see verse 3:22)], and the Egyptians replied that they had none, the Israelites told them that they had seen those objects in such-and-such a place. — שלשת ימים [The verse does not use the usual form of שלשה ימים, because the latter merely signifies a number, whereas the form used here indicates] three consecutive days — a triad of days, terzeyne in Old French. Similarly, wherever שבעת ימים occurs, it signifies a seteyne of days [i.e., seven consecutive days]. (24) יצג — [Literally shall be placed, the intention is not that the livestock should now be set in place in Egypt, because they were already there. Instead, the intention is that] they should remain in their places.

שֶׁל אֹפֶל שְׁלֹא רָאוּ אִישׁ אֶת אָחִיו ג' יָמִים. וְעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים אַחֲרֵים חֲשֹךְ מִכְּפֹל עַל זֶה שְׁלֹא קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתּוֹ. יוֹשֵׁב אֵין יָכוֹל לַעֲמוֹד וְעוֹמֵד אֵין יָכוֹל לֵישֵׁב. וְלִמָּה הִבִּיא עֲלֵיהֶם חֲשֹךְ שֶׁהָיוּ בְּיִשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר רְשָׁעִים וְלֹא הָיוּ רוֹצִים לְצִאת וּמִתּוֹ בְּשִׁלְשֶׁת יָמֵי אֶפְלָה בְּדֵי שְׁלֹא יִרְאוּ מִצְרַיִם בְּמִפְלָתָם וַיֹּאמְרוּ אִף הֵם לוֹקִין כְּמוֹנֵי. וְעוֹד שֶׁחֲפָשׂוּ יִשְׂרָאֵל וְרָאוּ אֶת כְּלֵיהֶם וּבְשִׁיזָאוּ וְהָיוּ שׂוֹאֲלִין מֵהֵן וְהָיוּ אוֹמְרִים אֵין בְּיַדְנוּ כְּלוֹם אוֹמַר לוֹ אֲנִי רְאִיתִיו בְּבֵיתָהּ וּבְמִקוֹם פְּלוֹנֵי הוּא: שְׁלֹשֶׁת יָמִים. שְׁלוֹשׁ יָמִים. טַרְצִיִּינָא בְּלַע"ז וְכֵן ז' יָמִים בְּכָל מְקוֹם שֶׁטַיִינָא שֶׁל יָמִים: (כַּד) יִצַּג. יְהֵא מוֹצַג בְּמִקְוֹמוֹ:

כה ואמר משה אף את תמסר
 בידנא נכסת קדשין ועלון
 ונעבד קדם יי אלהנא: כו ואף
 בעירנא זייל עמנא לא
 תשתאר מדעם ארי מניה
 אנחנא נסבין למפלח קדם יי
 אלהנא ואנחנא לית אנחנא
 ידעין מה נפלח קדם יי עד
 מיתנא תמן:

יִלְךָ עִמָּכֶם: כה ויאמר משה גם-אתה תתן
 בידנו זבחים ועלת ועשינו לידוה אלהינו:
 כו וגם-מקננו ילך עמנו לא תשאר פרסה
 פי ממנו נקה לעבד את-ידוה אלהינו
 ואנחנו לא-נדע מה-נעבד את-ידוה עד-
 באנו שמה:

children may also go with you. (25) But Moshe said; You, too, shall contribute sacrifices and burnt-offerings, and we shall make them for the Lord our God. (26) And also our livestock will go with us. Not a single hoof will be left behind, for we will take from them to worship to the Lord our God, and we do not know how much we will [need to] worship the Lord until we get there!

RASHI

רש"י

(25) **You, too, shall contribute** — *It is not enough that our livestock will go with us, but you too will contribute some of yours.*
 (26) **פרסה** — *A hoof of a foot, plante in Old French. We do not know how much we will [...] worship* — *I.e., how intense the worship will be. Perhaps God will ask us to sacrifice more than we have in our possession.* [Hence, the word מה means "what quantity."]

(כה) גם אתה תתן. לא דיך שמקננו ילך עמנו אלא גם משלך תתן: (כו) פרסה. פרסת רגל פלנט"א בלע"ז: לא נדע מה נעבד. כמה תכבד העבודה שמא ישאל יותר ממה שיש בידנו:

PROPHETS Jeremiah 47-48

נביאים ירמיה פרק מז-מח

ו וי תרבא דשליחא מן קדם יי
 עד אימתי לא תנוחין אתפנשי
 לנדנך לבית זמנא תנוחין:
 ז איכדין תנוחין ויי פקיד עליה
 על אשקלון ועל ספר זמא

ו הוי חרב לידוה עד-אנה לא תשקטי האספי
 אל-תערך הרגעי ודמי: ז איך תשקטי וידוה
 צוה-לה אל-אשקלון ואל-חוף הים שם יעדה:

(6) O sword of the Lord, how long won't you be silent? Put yourself into your sheath, rest, and be still. (7) How can you be quiet, seeing that the Lord has given it a charge against Ashkelon, and against the seashore? There He

RASHI

רש"י

(6) **Sword of the Lord** — *Which the Holy One Blessed is He, brings to the world.*
 [האספי אל] תערך — *Your sheath.* הרגעי — *an expression of resting.* (7) **He has appointed it** — *Prepared it [for that purpose].*

(ו) חרב לה'. שהקב"ה מביא לעולם: האספי אל תערך. נרתקך: הרגעי. לשון מרגוע: (ז) יעדה. הכינה:

מח א לְמוֹאָב כֹּה־אָמַר יְדוֹה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 הוּי אֶל־נְבוֹ כִּי שָׁדְדָהּ הַבִּישָׁה נִלְכְּדָה קְרִיתִים
 הַבִּישָׁה הַמִּשְׁגָּב וַחֲתָהּ: ב אֵין עוֹד תִּהְלֵת מוֹאָב
 בַּחֲשֻׁבּוֹן חֲשִׁבוּ עָלֶיהָ רָעָה לָכוּ וְנִכְרִיתָנָה מִגּוֹי
 גַם־מִדְּמֵן תִּדְמֵי אַחֲרֶיהָ תִּלְךָ חֲרָב: ג קוֹל צַעֲקָה
 מִחֲרָנִים שָׁד וְשִׁבְר גְּדוֹל:

יִהְיוּ קְטוֹלֵי חֲרָבָא: ג קל צוֹחֲתָא מִחֲרוּגִים בְּזָא וְתִבְרָא רַבָּא:

has appointed it. **48 (1)** Against Moav thus says the Lord of Hosts, the God of Israel; Woe to Nevo! For it is pillaged; Kiriatayim is shamed and taken; Misgav is shamed and broken. **(2)** There shall be no more praise of Moav; in Cheshbon they have devised evil against it; come, and let us cut it off from being a nation. Also you shall be cut down, O Madmein; the sword shall pursue you. **(3)** A voice of crying shall be from Chronaim, pillage and great destruction.

RASHI

רש"י

(1) **Misgav** — *The name of a place.* וַחֲתָהּ — שֵׁם מְקוֹם: וְנִשְׁבְּרָהּ. וְנִשְׁבְּרָהּ: (א)
means broken. (2) **Madmein** — *The name of* (ב) מִדְּמֵן. שֵׁם מְקוֹם: תִּדְמֵי. תִּחְרַבִּי:
a place. תִּדְמֵי — *Shall be destroyed.*

Writings Mishlei 14

כתובים משלי פרק יד

יֵד מִדְּרָכָיו יִשְׁבַּע סוּג לֵב וּמַעֲלִיו אִישׁ טוֹב: טו פְּתִי
 יֶאֱמִין לְכָל־דְּבָר וְעָרוֹם יִבִּין לְאֲשֵׁרוֹ: טז חֲכָם יֵרָא
 וְסָר מֵרָע וְכֹסִיל מִתְעַבֵּר וּבוֹטֵחַ: יז קֶצֶר־אִפִּים
 דָּחַל וּמִסְטָא מִן בִּישְׁתָּא וְסַכְלָא מִתְחַלֵּט בְּסַכְלוֹתָא וּמִסְבִּיר בֵּה: יז מִן דְּכָרִיא רוּחִיהּ מִתְחַשֵּׁב שְׁטָיָא

(14) The impure heart shall have enough of his own ways; and a good man shall be above him. **(15)** The fool believes everything; but the clever man understands his steps. **(16)** A wise man fears, and turns away from evil; but the fool rushes on, and is confident. **(17)** He who is short-tempered acts foolishly; and a man

RASHI

רש"י

(14) **Midrachio** — *His evil ways.* **The impure heart** — *This is the wicked Eisav.* וּמַעֲלִיו — וְהָרָעִים. יִשְׁבַּע סוּג לֵב. זָה עֲשׂוֹ
 — *And above him, a good man, i.e., Yaakov.* וְעָרוֹם יִבִּין לְאֲשֵׁרוֹ. דְּרָשׁוּ: עָלִיו אִישׁ טוֹב זָה יַעֲקֹב: (טו) פְּתִי
(15) The fool believes everything — [*He believes*] **talebearers.** **But the clever man**
understands לְאֲשֵׁרוֹ — *His steps [i.e., he waits before he quarrels] and he does not listen*
 לְפִסְיֵעוּתָיו וְאִינוֹ שׁוֹמַע לְהֵם:

יְעִשֶׂה אֹיֶלֶת וְאִישׁ מְזֻמּוֹת יִשָּׁנָא: יח נַחֲלוּ פְתָאִים וְסָנְיָא לְגַבְרָא דְאָרִיכָא
 תְּרַעִיטִיה: יח יִרְתוֹן שְׁבָרִי
 אֹיֶלֶת וְעֵרוּמִים יִכְתְּרוּ דַעַת:
 שְׁטִיטָא וְכִלְיָהוֹן דְּעֵרִימָא
 יְדִיעַתָּא:

of evil plots is hated. (18) The fools inherit folly; but the clever are crowned with knowledge.

RASHI

to them. (16) **מתעבר** — *He strengthens himself to transgress. And is confident — But he slips and falls to the ground.* (17) **Short-tempered** — *Who hurries to avenge his anger.* (18) **יכתרו דעת** — *They make it a crown for their head.*

רש"י

(טז) **מתעבר**. מחזיק עצמו לעבור עבירה: ובטח. ומחליק ונופל בארץ: (יז) **קצר אפים**. הממהר לנקום כעסו: (יח) **יכתרו דעת**. יעשהו כתר לראשם:

Mishnah Menachot, chapter 1

משנה מנחות פרק א

(1) [There were four procedures in bringing a meal-offering. These were: a) taking the three fingers-full out of the meal-offering, b) placing it in a vessel, c) bringing it near to the altar and d) burning it on the altar. These four procedures corresponded to the four procedures of an animal offering: a) the slaughtering of the animal, b) the collecting of the blood in a vessel, c) bringing the blood to the altar and d) splashing the blood upon the altar.] All meal-offerings [that don't have a set time for their offering], from which the three fingers-full were removed not in their own name [i.e., as another type of meal-offering; e.g., if the priest lifted out the three fingers-full from deep-pot meal-offerings and had in mind that the lifting should be for pan-fried meal-offerings instead, they], are valid [and the priest must complete the other procedures with the proper intent and then its remainder may be eaten. The lifting of the three fingers-full corresponds to the slaughter of an animal, and just as sacrifices which have been slaughtered not for their own intent are valid, so, too, is the case here (see Zevachim 1:1, Chok vol. 1, pg. 55)]. However, they are not credited to the owner as fulfillment of [his] obligation [and he must bring another deep-pot meal-offering], except for the sinner's meal-offering [brought by the poor] and the

רבנו עובדיה מברטנורא

א כל המנחות שנקמצו שלא לשמן. כגון שהתנדב מנחת מרחשת והביאה, וקמצה הכהן לשם מחבת: **כשרות**. ומקטיר הקומץ ושייריה נאכלים. שקמיצת המנחה במקום שחיתת הקרבן עומדת, וכשם שכל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרים, כדילפינן מקרא בריש מסכת זבחים, הכי נמי כל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות: **אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה**. הוה מצי למתני ולא עלו לבעלים לשם חובה, והא דתני אלא, דמשמע דכל דינים כמנחות כשרות אלא דבר זה, לאשמועינן דאסור לשנויי בה שינוי אחר, שאם אבר וקמצה שלא לשמה אסור לתת הקומץ

meal-offering of the suspected woman [which would not be valid meal-offerings altogether]. As to the sinner's meal-offering and the meal-offering of the suspected woman: If the three fingers-full was lifted not in its own intent, or if it were put into the vessel, or brought near [to the altar], or burned [upon the altar] not in its own intent, or with its own intent and not in its own intent, or not in its own intent and with its own intent, it is invalid. How [does a case arise where it is] “with its own intent and not in its own intent”?

If [he] offered [first, at any one of the procedures] with the intent of a sinner's meal-offering and [then] with the intent of a freewill meal-offering. And how [does a case arise where it is] “not in its own intent and with its own intent”? If offered [first] with the intent of a freewill meal-offering and [then] with the intent of a sinner's meal-offering. (2) [It is all the same] whether it is a sinner's meal-offering or any other meal-offering, if a non-priest, or [a priest that was] an *onen* [a priest in mourning during the first day of death of an immediate relative], a *tevil yom* [one who immersed at the end of his period of impurity, but must still wait for sunset in order to become ritually pure], one lacking [the correct priestly] vestments, one lacking sacrificial atonement [i.e., a leper and a *zav* who immersed upon becoming clean, and then offered a sacrifice the following day. In the aforementioned, they are considered “lacking atonement” during the period from the sunset after their immersion until the offering of their sacrifice], one who had not washed his hands and feet [at the laver; (see Exodus 30:18-21)], an uncircumcised [priest], a ritually impure [priest], one who was sitting [sacrificial procedures must be performed while standing], one standing on utensils or on an animal or on his fellow's feet, [i.e., not directly on the sanctified ground of the Temple Courtyard; the three fingers-full lifted in the

ומנחת קנאות. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמץן שלא לשמן, נתן בכלי, והלך, והקטיר שלא לשמן, או לשמן ושלא לשמן, או שלא לשמן ולשמן, פסולות. כיצד לשמן ושלא לשמן, לשם מנחת חוטא ולשם מנחת נדבה, או שלא לשמן ולשמן, לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא: ב אחת מנחת חוטא ואחת כל המנחות שקמץן זר, אוגן, טביל יום, מחסר בגדים, מחסר כפורים, שלא רחויץ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד על גבי כלים, על גבי בהמה, על גבי רגלי חברו, פסול. קמץ בשמאל,

רבנו עובדיה מברטנורא

בכלי שרת שלא לשמה: **שלא עלו לבעלים לשם חובתו.** ולא יצא ידי נדרו וצריך להביא מנחה אחרת לשם מרחשת: **חוץ ממנחת חוטא.** כגון מנחה הבאה על טומאת מקדש וקדשיו, אם לא תשיג ידו לשתי תורים: **ומנחת קנאות.** של סוטה. שאם קמץן שלא לשמן, כגון לשם נדבה, או נתן בכלי שרת את הקומץ שלא לשמו, או הלך, או הקטיר, שלא לשמו. או חישב באחת מן העבודות הללו הריני עובד לשמן ושלא לשמן. אלו מנחות פסולות ואין שייריהן נאכלים. וטעמא הוא, משום דמנחת חוטא חטאת קרייה רחמנא, ובחטאת כתיב ושחט אותה לחטאת ולקח מדם החטאת, שתהא שחיטה ולקחה דהיינו קבלת הדם לשם חטאת. ומנחת קנאות, הואיל וכתיב בה עון, דכתיב מנחת זכרון מזכרת עון, כחטאת שויה רבנן. ומנחת העומר, אע"ג דלאו מנחת חוטא היא ולא מנחת קנאות היא, קמצה שלא לשמה פסולה [מהקטיר]. ואין שייריה נאכלים, הואין ובאה להתיר החדש ולא התירה: וכל המנחות שנקמצו שלא לשמן כשרות דתנן במתניתין, דוקא במנחות שאין להם זמן קבוע איירי, ולא במנחת העומר שקבע לה זמן: **או שלא לשמן ולשמן.** דלא תימא לשמן ושלא לשמן הוא דפסול, דתפוס לשון אחרון, אבל שלא לשמן ולשמן כשרות, קמשמע לן: **ב זר ואוגן טבול יום כו.** כולוהו מפורשים בפרק ב' דובחים. ומוכחינן להו מקראי דעבודתן פסולה: **ערל.**

aforementioned fashion] is disqualified [for the sacrificial service]. If [the priest] lifted the three fingers-full with his left hand, it is invalid. Ben Beteira says; He must put [the three fingers-full] back and take it out again with his right hand. If, when lifting the three fingers-full, there came into his hand a small stone or a grain of salt or a drop of frankincense [thus filling up the space where flour should have been] it is invalid; for they have ruled: If the three fingers-full was too much or too little, it is invalid. What is meant

by too much? If he took an overflowing three fingers-full. And too little? If he took the three fingers-full with the tips of his fingers only. How should he do it? He should stretch out his fingers onto the palm of his hand. (3) If he put in too much oil [i.e., more than one *log* per one tenth of an *eifah* of flour] or too little oil, or [if he put in] too little frankincense [less than the minimum two particles of frankincense], the offering is invalid. If he lifted the three fingers-full from the meal-offering [intending] to eat the remainder outside [the Temple Courtyard] or [to eat] an olive's bulk of the remainder outside [the Temple Courtyard], or to burn the three fingers-full outside or an olive's bulk of the three fingers-full outside, or to burn its frankincense outside, the offering is invalid, but [if he eats from it,] it does not involve *karet*. [However, if he intended] to eat the remainder the next day [which is outside its proper time since it may be eaten only during that day and night], or [if he intended to eat] an olive's bulk of the remainder the next day, or to burn the three fingers-full the next day or an olive's

פסול. בן בתירא אומר, יחזיר ויחזור ויקמוץ בימין. קמץ ועלה בידו צרור או גרגיר מלח או קרט של לבונה, פסול מפני שאמרו, הקמץ היתר והחסר, פסול. איהו היתר, שקמצו מבורץ. וחסר, שקמצו בראשי אצבעותיו. כיצד הוא עושה, פושט את אצבעותיו על פס ידו: ג רבה שמנה, וחסר שמנה, חסר לבונתה, פסולה. הקומץ את המנחה לאכול שיריה בחוץ, או כזית משיריה בחוץ, להקטיר קמצה בחוץ, או כזית מקמצה בחוץ, או להקטיר לבונתה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לאכול שיריה למחר, או כזית משיריה למחר, להקטיר קמצה למחר, או כזית

רבנו עובדיה מברטנורא

כהן שמתו אחיו מחמת מילה: **יושב**. דבעינן לעמוד לשרת: **על גבי כלים** כו'. דבעינן שלא יהיה דבר חוצץ בינו ובין הרצפה: **בן בתירא אומר יחזיר**. הקומץ לתוך המנחה: **ויחזור ויקמוץ בימין**. והוא הדין לכל הנך פסולים דחשיב במתניתין סבירא ליה לבן בתירא שאם עבר אחד מזהו קמץ יחזיר הקומץ למקומו ויחזור כהן כשר ויקמוץ. ואין הלכה כבן בתירא: **עלה בידו צרור**. נמצא קומץ חסר מקום הצרור או גרגיר מלח או קורט של לבונה. דקודם קמיצה בורר כל הלבונה לצד אחד וקומץ ואחר כך מלקט אותם ונותנם עם הקומץ ושורף הכל, ואם נודמן בתוך הקומץ גרגיר מלח או קורט של לבונה הרי הקומץ חסר כדי מקום הקורט: **מבורץ**. מלא וגדוש: **שקמצו בראשי אצבעותיו**. שלא פשטן על כל פס ידו: **פושט את אצבעותיו על פס ידו**. מכניס צדי אצבעותיו בקמח ומכניס הקמח לתוך ידו, ומוחק באצבע קטנה שלא יצא הקמח חוץ לקמיצה, ומוחק בגודל שלא יצא הקמח חוץ לאצבע. וזה היה צריך לעשות במנחת מחבת ומרחשת דמעשיהן אפויין ולאחר אפייתן פותתן וקומץ, ואי אפשר לפותתן דקות כל כך שלא יהיו יוצאות חוץ לקומץ, הלכך מוחק בגודל מלמעלה, ובאצבע קטנה מלמטה. וזו היתה מעבודות קשות שבמקדש, דבוקשי גדול יכול להשוות שלא יהא לא חסר ולא יתר. ורמב"ם כתב שנדרו דברי האומר שזו עבודה קשה שבמקדש, והוא מפרש וקומץ כדקמצי אינשי האמור בגמרא (וף יא), דהיינו שממלא כפו ממנה כדרך שבני אדם ממלאים ידיהם ממה שלוקחים בידם. ואני אומר שאין פירוש כדקמצי אינשי אלא שמכניס צדי אצבעותיו בקמח ומכניס הקמח בצדי אצבעותיו לתוך ידו, אבל אינו נוטל קמח אלא מלא שלש אצבעותיו על פס ידו ואל יותר, וכדי שלא יהא מבורץ ומבצבץ ויוצא, מוחק מלמטה באצבע קטנה, ומלמעלה בגודל, ולא נדחו כלל דברי האומר שזו עבודה קשה מעבודות קשות שבמקדש, ושיטת הגמרא דבריה, וכן פירשהו כל רבותי: **ג ריבה שמנה**. ששיעור השמן לוג לכל עשרון, ואם ריבה שנתן שני

bulk of the three fingers-full the next day, or to burn its frankincense the next day, the offering is *pigul*, and does involve *karet* [even if he eats it during the proper time]. This is the general rule: He who lifts the three fingers-full or places it into the vessel or brings it near [to the altar] or burns it, [intending] to eat [as much as an olive] of that which is normally eaten, or to burn that which is usual to burn, outside its proper place, the offering is invalid, but it does not

involve *karet*. But, if [he intended to eat or burn] outside its proper time, the offering is *pigul* and does involve *karet*; provided that the *matir* [i.e., that which renders the sacrifice or offering valid and permits the remainder to be eaten, in this case the three finger-full] was offered in accordance with the law [i.e., no other invalidating action was performed to invalidate the meal-offering]. How is the *matir* offered in accordance with the law? If he lifted the three fingers-full in silence, but placed it into the vessel and brought it near [the altar] and burned it [intending at each procedure to eat the remainder] outside its proper time; or if he took out the three fingers-full [intending to eat the remainder] outside its proper time, but placed it into the vessel and brought it near and burned it in silence; or if he took out the three fingers-full and put it into the vessel and brought it near and burned it [intending at each service to eat the remainder] outside its proper time — such is a case where the *matir* is offered in accordance with the law [since the only invalidating intention was that of *pigul*].

רבנו עובדיה מברטנורא

לוגין או יותר לעשרון דחזו לשתי מנחות פסול: **חיסר שמנה**. פחות מלוג שמן לעשרון טולת: **חיסר לבונתה**. שלא נתן בה אלא קורט אחד של לבונה. אבל אם יש בה שני קרטין כשרה, דכתיב (ויקרא ז) את כל הלבונה אשר על המנחה, כל משמע אפילו קורט אחד, דכל משמע כל דהו בדכתיב (מלכים ב ד) אין לשפחתך כל בבית. את לרבות עוד קורט אחד, הרי שנים. ואילו ריבה לבונתה לא קתני, דלא פסל אלא כשריבה יותר על שני קומצים דאו ריבה יותר מדאי: **לאכול שייריה בחוץ**. חוץ לעזרה: **או להקטיר קומצה בחוץ**. דמחשבה פוסלת בין שחשב על אכילת אדם בין שחשב על אכילת מזבח, דכתיב (ויקרא ז) ואם האכול יאכל, בשתי אכילות הכתוב מדבר, אחת לאכילת אדם, ואחת לאכילת מזבח, וההוא קרא במחשבה מיירי, דכתיב (שם) המקריב אותו לא יחשב, בשעת הקרבה הוא נפגל, ואינו נפגל ביום השלישי, אלמא במחשבה מיירי שחשב עליו לאכלו ביום השלישי: **פסולה**. דמחשבת חוץ למקומו פוסלת בקמיצת המנחה, כמו שפוסלת בשחיטת הזבח. ומה שפוסל בזבח בשחיטה בקבלת הדם בהולכת דם בוריקת הדם, פוסל המנחה בקמיצה בנתינה בכלי שרת בהולכה בהקטרת הקומץ ולבונה, ארבעה כנגד ארבעה. והקומץ והלבונה עצמן חשובים גבי מנחה כמו הדם והאימורים אצל הזבח. ושיירי מנחה הנאכלים, כבשר הזבח הנאכל. ובפרק ב' דזבחים מפורשים כל הני פסולים והתם ילפינן להו כולהו מקראי: **לאכול דבר שדרכו לאכול**. כגון שייריים: **דבר שדרכו להקטיר**. כגון הקומץ. אבל אם חשב לאכול הקומץ או להקטיר השייריים חוץ לזמנו, לא פסל, דבטלה דעתו אצל כל אדם: **ובלבד שיקרב המתיר**. הקומץ: **כהלכתו**. כאילו היה כשר, שלא יהא שם שום פסול אלא הפגול בלבד. אבל אם יש בו פסול אחר אינו חשוב יותר פגול ואין בו כרת: **קמץ בשתיקה**. שלא חשב שום מחשבת פסול בשעת קמיצה: **ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו**. כלומר שבשלת עבודות הללו חשב על השייריים לאכלן חוץ

מקמיצה למחר, או להקטיר לבונתה למחר, פגול וחיבין עליו כרת. זה הכלל, כל הקומץ, והנותן בכלי, והמתיר, והמקטיר, לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר, חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת. חוץ לזמנו, פגול וחיבין עליו כרת, ובלבד שיקרב המתיר כמציאות. כיצד קרב המתיר כמציאות. קמץ בשתיקה ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והלך והקטיר בשתיקה, או שקמץ ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו, זה הוא שקרב המתיר כמציאות:

(4) How is the *matir* offered not in accordance with the law? If he lifted the three fingers-full [intending to eat the remainder] outside its **proper place**, and placed it into the vessel and brought it near [the altar] and burned it [intending at each procedure to eat the remainder] outside its proper time; or if he lifted the three fingers-full [intending to eat the remainder] outside its proper time, and he placed it into the vessel and brought it near [the altar] and burned it [intending at each service to eat the remainder] outside its

proper place; or if he took out the three fingers-full and placed it into the vessel and brought it near and burned it [intending at these services to eat the remainder] outside its **proper place**, [since there is the additional invalidating intention, namely, the intention to eat the remainder outside its proper place, besides the intent of *pigul* i.e., of eating it outside its proper time — such is a case where the *matir* is offered not in accordance with the law]. [Or in a case of] a sinner's meal-offering or the meal-offering of the suspected woman; if he lifted the three fingers-full not in its own name [i.e., it was offered with the intent of being another type of meal-offering], and placed it into the vessel and brought it near [the altar] and burned it [intending at each service to eat the remainder] outside its proper time; or if he took out the three fingers-full [intending to eat the remainder] outside its proper time, and placed it into the vessel and brought it near [the altar] and burned it not in its own name; or if he lifted the three fingers-full and placed it into the vessel and brought it near [the altar] and burned it not in its own name [since the intent of another name invalidates the sinner's and suspected woman's meal-offering] — such is a case where the *matir* is offered not in accordance with the law. [If he intended] to eat an olive's bulk of the remainder outside its proper place and another olive's bulk the next day, or to eat an olive's bulk the next day and another olive's bulk outside its proper place, or to eat a half-olive's bulk outside its proper place and a half-olive's bulk the next day, or to eat a half-olive's bulk the next day and an half-olive's bulk outside its proper place, the offering is invalid but does not involve *karet*. Rabbi Yehudah [argues on the *Tanna*

בנו עובדיה מברטנורא

לזמנו: ד קמוץ חוץ למקומו. חשב בשעת קמיצה לאכול השיריים חוץ לעורה: נתן בכלי הלך והקטיר חוץ לזמנו. ובאחת משלש עבודות הללו חשב על השיריים לאכלן חוץ לזמנו: מנחת חוטא וקנאות. יש בהן עוד פסול אחר המוציאן מידי פגול, כגון שלא לשמן, דאמרינן בריש פרקין דפסולות אם קמוץ שלא לשמן, ושולשת שאר העבודות חשב עליהן חוץ לזמנו, או אפילו הראשונה חוץ לזמנה והשאר שלא לשמן, הוציאו מידי פגול: או שקמוץ או נתן בכלי או הוליך או הקטיר שלא לשמן. כלומר, אי זו מאלו שעשה שלא לשמן, והשאר על מנת לאכול לשיריים חוץ לזמנו, לא קרב המתיר כמצותו ואין בשיריים כרת: כזית בחוץ וכזית למחר. חשב באחת מן העבודות שתי מחשבות חוץ לזמנו וחוץ למקומו. ועד השתא איירינן בשתי עבודות שחשב באחת חוץ לזמנו ובאחרת חוץ למקומו, ועכשיו מיירי שחשב בשתייהן בעבודה אחת. ולר' יהודה אצטריך, דלא תימא בשתי עבודות הוא דפליג רבי יהודה דבתר קמייתא אזלינן, אבל בחדא עבודה מודה, קמשמע לן: כזית למחר וכזית בחוץ. אע"פ שחשב תחלה לחוץ

ד כיצד לא קרב המתיר כמצותו. קמוץ חוץ למקומו ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמוץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ למקומו, או שקמוץ ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ למקומו, מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמוץ שלא לשמן ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו, או שקמוץ חוץ לזמנו, ונתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן, או שקמוץ ונתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן. זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו. לאכול כזית בחוץ וכזית למחר, כזית למחר וכזית בחוץ, כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ, פסול ואין בו כרת. אמר

Kamma of the previous general rule in Mishnah 3, and] says; This is the general rule: if the intention regarding the [improper] time [i.e., of *pigul*] preceded the intention regarding the [improper] place, the offering is *pigul* and involves *karet*; but if the intention regarding the [improper] place preceded the intention regarding the [improper] time, the offering is invalid, but does not involve *karet*. But the Sages [maintain as the previous general rule and] say; In both cases the offering is invalid, but does not involve *karet*. [If he intended] to [improperly] eat a half-olive's bulk and to [improperly] burn a half-olive's bulk, the offering is valid, for eating and burning are not combined together.

רבנו עובדיה מברטנורא

לזמנו, הוציאנו שניה מידי כרת: אמר ר' יהודה זה הכלל כו'. ר' יהודה פליג אתנא קמא בין בעבודה אחת בין בשתי עבודות. ואין הלכה כר' יהודה:

רבי יהודה, זה הכלל, אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום, פגול וחיבין עליו כרת. ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן, פסול ואין בו כרת. וחקמים אומרים, זה וזה פסול ואין בו כרת. לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית, כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין:

Gemara Menachot, 11a

גמרא מנחות דף י"א ע"א

Abaye asked Rava, How is the handful taken? — He replied, As people usually take a handful [i.e., with all the fingers]. He then raised the following objection against him: It was taught: This one [the pinkie, is used for measuring] the span; this one [the one next to the pinkie, is used for] taking the handful of the meal-offering; this one [the middle finger, is used for defining] the cubit measure; this one [the index finger is used for sprinkling blood and is referred to as] a finger, [and] this one [is used for the services with] the thumb [such as a *metzora*, thus the pinkie was not used for the handful]? How then was it done? — Rabbi Zutra bar Tuvia said in the name of Rav, He bends his three [middle] fingers until he reaches the palm of his hand and then takes the handful. [A *Beraita*] has been taught to this effect: It is written: “[And he will scoop out] the [מלא קמצו, translated here as] full handful” (Leviticus 2:2). Now one might suppose that it should be overflowing, therefore another verse says: “[מלא בקמצו] translated here as] In his handful” (Ibid. 6:8). But from the verse, In his handful, one might suppose that it may be taken with the fingertips [i.e., a smaller amount which does not reach his palm], therefore it is written: “The **full** handful.” How is it then to be? He should bend his three fingers over onto the palm of his hand and thus, take the handful. In the case of a meal-offering prepared in a shallow pan or in a deep pot [where the meal-offering was first baked and then broken into pieces and only afterwards was the handful lifted], he must level it [the protruding particles of the baked meal-offering on either side of his fist] with his

אמר ליה אביי לרבא כיצד קומצין. אמר ליה כדקמצי אינשי. איתביה זו זרת זו קמיצה זו אמה זו אצבע זו גודל. אלא להשוות היכי עביד אמר רב זוטרא בר טוביא אמר רב חופה שלש אצבעותיו עד שמגיע על פס ידו וקומץ. תניא נמי הכי (ויקרא ב') מלא קמצו יכול מבורץ תלמוד לומר בקמצו. אי בקמצו יכול בראשי אצבעותיו תלמוד לומר מלא קמצו הא כיצד חופה שלש אצבעותיו על פס ידו וקומץ במחבת ובמרחשת מוחק בגודלו מלמעלה ובאצבעו קטנה

thumb on top and with his pinkie below [hence, he was left with exactly three fingers-full]. And this [to smooth out the three fingers-full at the sides so that there is nothing extra or something missing] was the most difficult service in the Temple. This, and none other? Was there not the piercing [of the bird offerings, which was extremely difficult (See Zevachim 64b)], and the [High Priest] taking of both hands' full [of incense on Yom Kippur which was extremely difficult (see Yoma 49b)]? — Render: And this was one of the most difficult services in the Temple. Rabbi Papa said; I have no doubt

מלמטה וזוהי עבודה קשה שבמקדש. זוהי ותו לא והאיכא מליקה. והאיכא חפינה. אלא זוהי אחת מעבודות קשות שבמקדש. אמר רב פפא פשיטא לי מלא קמצו כדקמצי אינשי. בעי רב פפא קמין בראשי אצבעותיו מאי. מן הצדין מאי. ממטה למעלה מאי תיקו. אמר רב פפא פשיטא לי מלא חפניו כדחפני אינשי. בעי רב פפא חפן בראשי אצבעותיו מהו. מן הצדין מהו. חפן בזו ובזו. וקרנן זו אצל זו מהו תיקו. בעי רב פפא דבקה לקומץ בדופניה דמנא מאי. תוך כלי בעינן והאיכא או דילמא הנחה בתוכו בעינן וליכא. תיקו. בעי מר בר רב אשי הפכיה למנא ודבקה לקומץ בארעיתא דמנא מאי הנחה בתוכו בעינן והאיכא או דילמא כתקוננו בעינן וליכא תיקו:

at all that the expression “A full handful” means in the manner in which people usually take a handful [i.e., by inserting the sides of his fingers into the flour, thus forcing the flour into his hand]. But, asked Rabbi Papa, what if he took out the handful with his fingertips [with his palm facing the flour], or with the side [of his hand i.e., he placed the back of his hand on the flour, his palm facing upward, moving it sideways until flour entered his hand], or [if he took it] from below, upwards [i.e., with his palm cupped and facing upwards he dug into the flour with his fingers first]? These questions remain undecided. Rabbi Papa said, I have no doubt at all that the expression “Both hands' full” (Leviticus 16:12) means, in the manner in which people usually fill the hands [by cupping both hands, palm facing upwards and scooping them sideways until they meet into the incense]. But, asked Rabbi Papa, what if he filled both his hands [by digging into the incense] with his fingertips, or by the sides [he forces the incense into his palms through the sides i.e., the side of the index finger and thumb], or if he filled each hand separately and brought them together? — These questions remain undecided. Rabbi Papa raised the question: What if [when placing the handful into the vessel to sanctify it] he stuck the handful to the side of the vessel [rather than placing it into the bottom of the vessel]? Must it be put inside the vessel, which is the case here, or must it be put down inside the vessel, which is not the case here? — This remains undecided. Mar bar Rav Ashi raised the following question: What if he turned the vessel upside down and placed the handful [conversely] on the bottom of the vessel [which had an inner space]? Must it be put inside the vessel, which is the case here, or must it be put down in a normal manner, which is not the case here? — This remains undecided.

זוהר דף מ"ג ע"ב

יחודא דא הא אמרן בכמה דוכתי יחודא דכל יומא איהו יחודא דקרא. (דברים ו') שמע ישראל יי אלהינו יי הא בלהו חד. ועל דא אקרי אחר. הא תלת שמיהן אינון היך אינון חד. ואף על גב דקרינן אחר היך אינון חד אלא בחזיונא דרוח קודשא אתיידע ואינון בחייו דעינא סתימא למנדע דתלתא

אליו אָהַד. וְדָא אִיהוּ רָזָא דְקוּל דְאַשְׁתַּמַּע קוּל אִיהוּ חַד וְאִיהוּ תְלָתָא גּוֹנִינִין אֲשָׁא וְרוּחָא וּמִיָּא וְכוּלְהוּ חַד בְּרָזָא דְקוּל (וְלֹא אִינְוִן אֲלָא חַד) אוּף הָכָא יִי אֲלֵהִינוּ יִי אִינְוִן חַד. תְּלָתָא גּוֹנִינִין וְאִינְוִן חַד. וְדָא אִיהוּ קוּל דְעֵבִיד בַּר נִשׁ בִּיחודָא וּלְשׁוּאַה רְעוּתִיה בִּיחודָא דְכָלָא מֵאִין סוּף עַד סוּפָא דְכָלָא בְּהָא קוּל דְקָא עֵבִיד בְּהֵי תְלָתָא דְאִינְוִן חַד. וְדָא אִיהוּ יְחודָא דְכָל יוֹמָא דְאֵתְנַגְלִי בְרָזָא דְרוּחַ קוּדְשָׁא וְכַמְּה גּוֹנִינִין דִּיחודָא אֲתַעְרוּ וְכַלְהוּ קְשׁוּט. מֵאִן דְעֵבִיד הָאִי עֵבִיד. וּמֵאִן דְעֵבִיד הָאִי עֵבִיד. אֲבָל הָאִי יְחודָא דְקָא אֲנִן מִתַּעְרִי מִתַּתָּא בְרָזָא דְקוּל דְאִיהוּ חַד דָּא הוּא בְרִינָא דְמַלְאָה הָאִי בְּכַלְלָא לְבַתֵּר פֶּרַט כְּדַקְאִמְרוּן. פְּרִשָּׁה רְבִיעָאָה הוּא רָזָא דְרִינָא קְשִׁיָּא הִשְׁמְרוּ לְכֶם. אֲלִין אִינְוִן תְּפִלִין דְרִישָׁא וְתְּפִלִין דְדְרוּעָא בְּגוֹנָא דָּא בְּחַד בִּיתָא. וְהָא אֲתַעְרָנָא בְּהוּ כְלְהוּ רָזָא חַדָּא. קְשִׁרָא דְתְּפִלִין דְרִישָׁא אִיהוּ דְלִית וְעַל דָּא כְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ג) וְרֵאִית אֶת אַחֲרֵי. וְעַל דָּא אִיהוּ לְאַחורָא וְתַמֵּן אֲתַקְשֵׁר כְּלָא בְּקְשִׁרָא חַדָּא וְאִיהוּ כַד מִנְחָא אֲלִין תְּפִלִין דְדְרוּעָא לְאַתְקְשֵׁרָא (ס"א אֵית קְשִׁרָא) אַחֲרָא רָזָא דְבְרִית קְדִישָׁא רָזָא דָּא כְּמָה דְאַתְמַר בְּכַמְּה דוּכְתִי וְכַלָּא רָזָא חַדָּא. וְכַאִין אִינְוִן יִשְׂרָאֵל דִּינְעִין רָזָא דָּא וְאַעְטְרִיד בַּר נִשׁ לְאַנְחָא לִזְן כָּל יוֹמָא לְמַהוּי בְּדִיִּקְנָא עִלְאָה וְעִלְיָה כְּתִיב וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ בִּי שֵׁם יְיָ נִקְרָא עֲלֵיךְ וְיִרְאוּ מִמֶּךָ עַד כָּאֵן. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

יוסף לחוק

Yosef Le-Chok

Ethical Teaching:

מוזר

Anthologized

מלוקט

A man over whom the raging waters have passed, so that he stumbled concerning a woman forbidden to him, had relations with a non-Jewish woman, or destroyed his seed, must mourn bitterly and be depressed and humbled because he angered his Creator and blemished the Holy Names. How can such a man eat delicacies, when he is destined for punishment and will crack his teeth on gravel? How can he wear silk garments, when he is clothed in defilement, the garments of his soul are dirty and filthy, and the clothing are torn and disgusting? How can he rule over his servants and those who obey him, when he is in disgrace before Him, may He be Blessed, and a herald cries out forcefully; This is a slave who has rebelled against his Master. And he is detested and

הָאִישׁ אֲשֶׁר עָבְרוּ עָלָיו מֵיִם הַיְדוּנִים וְנִכְשַׁל בְּאִיסוּרֵי עֲרִיזוֹת אוּ בָּא עַל הַגּוֹיָה אוּ הַשְׁחִית זְרַעוֹ יִתְמַרְמַר יְדָכָה יִשׁוּחַ עַל אֲשֶׁר הִכְעִיס אֶת בּוֹרְאוֹ וּפְגַם בְּשִׁמוֹת הַקְּדוֹשׁ. וְלֹאִישׁ אֲשֶׁר אֵלָה לוֹ אֵיךְ יֵאבֵל מְעַדְנִים. וְהוּא מוֹכֵן לְפּוֹרְעָנוֹת וְיִגְרַס בְּחֻצֵץ שְׁנָיו. אֵיךְ יִלְבֵּשׁ בְּגָדֵי מִשִּׁי וְהוּא לְבוּשׁ בְּטִמְאָה וְלְבוּשׁ נִפְשׁוֹ מְלַכְלֵךְ וּמִטְנֵף קְרוּעַ לְבוּשׁ הַבּוֹז. אֵיךְ יִשְׁתַּרֵּר עַל מִשְׁרָתָיו וְהַסְרִים לְמִשְׁמַעְתּוֹ וְהוּא בּוֹזֵי לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ וְכִרְזָא קְרִי בְּחִיל דָּא עֵבִידָא דְמִרִיד בְּמִרְיָה וְהוּא נִתְעַב וְנִאֲלַח לְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם. אֵיךְ יִישֵׁן עַל מְטָה כְּבוֹדָה וְהוּא מוֹכֵן לְלֶכֶת מִדְּחֵי אֵל דְּחֵי בִיד מְלֹאכֵי חֲבֻלָּה אֲכֹזְרִים צוֹרְרִים. אִי לֹאֲתַת הַשְׁתוֹנֵן וְהַתְּבוּנֵן לְשׁוֹב אֵל ה' וְלַעֲבוֹד עֲבוֹדָתוֹ וְיִמְיֵנו פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים:

considered repulsive by all the hosts of heaven. How can he sleep on a fine bed, when he is destined to go from one blow to another by the hands of cruel, trouble-inflicting, destructive angels? Therefore, consider repeatedly and prepare yourself to return to G-d and to serve Him,

for His right hand is extended to receive penitents.

Practical Law:

Rambam, Laws of Forbidden Relations, 21

(1) So, too, it is forbidden for a man to gaze at women when they are standing and washing laundry. Even to gaze at the woolen clothing of a woman whom he knows is forbidden, so that he not come to improper thoughts. (2) If a man meets up with a woman in a public place, it is forbidden for him to walk behind her. Instead, he should run so that he leaves her on the side or behind him. Any man who walks in public behind a woman is one of the most irreverent of the ignorant people. It is forbidden to pass the doorway of a street woman except at a distance of four cubits, as it says: "And do not come close to the doorway of her house." (Proverbs 5:8) (3) It is forbidden for an

unmarried man to touch his genitalia, lest it cause him improper thoughts, and he must not put his hand even below his navel, lest it cause him such thoughts. When he urinates, he must not touch his genitalia. But this is permitted for a married man. But neither a married nor an unmarried man should touch his genitalia at all except when he needs to relieve himself.

הלכה

הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא

א אָסור לְאָדָם לְהִסְתַּבֵּל בְּנָשִׁים בְּשַׁעַה שֶׁהֵן עוֹמְדוֹת עַל הַכְּבִיסָה אֲפִילוֹ לְהִסְתַּבֵּל בְּבִגְדֵי צִמְרָן שֶׁל אִשָּׁה שֶׁהוּא מְכִירָה אָסור שְׁלֵא יָבֵא לְיַדֵּי הָרְהוּרִ: ב מִי שֶׁפָּגַע בְּאִשָּׁה בְּשׁוֹק אָסור לוֹ לְהֵלֵךְ אַחֲרֶיהָ אֲלֵא רֶץ וּמִסְלָקָה לְצַדֵּיךָ אוֹ לְאַחֲרֵינוּ. וְכֹל הַמְהַלֵּךְ בְּשׁוֹק אַחֲרֵי אִשָּׁה הָרִי זֶה מְקַלֵּי עַמֵּי הָאָרֶץ. וְאָסור לְעַבּוֹר עַל פֶּתַח אִשָּׁה זוֹנָה עַד שִׁירְחִיק אַרְבַּע אַמּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר (מְשַׁלֵּי ה') וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָהּ: ג וְאָסור לְאָדָם שֶׁאֵינוֹ נָשׂוּי לְשְׁלוֹחַ יָדוֹ בְּמַבּוּשָׁיו שְׁלֵא יָבֵא לְיַדֵּי הָרְהוּר וְאֲפִילוֹ מִתַּחַת טַבּוּרוֹ לֹא יִכְנִיס יָדוֹ שָׁמָּה יָבֹא לְיַדֵּי הָרְהוּר. וְאִם הִשְׁתִּין מִיָּם לֹא יֵאָחוּז בְּאֶמְהָ וְיִשְׁתִּין. וְאִם הִזִּיהַ נָשׂוּי מִתָּר וּבִין נָשׂוּי וּבִין שֶׁאֵינוֹ נָשׂוּי לֹא יוֹשִׁיט יָדוֹ לְאֶמְהָ כָּלֵל אֲלֵא בְּשַׁעַה שֶׁהוּא צָרִיךְ לְנִקְבֵּי:

BO FOR THURSDAY NIGHT

בא ליל ששי

צירוף יהוה

כֹּז וַיִּחַזַק יְדוֹה אֶת־לֵב פֶּרְעֵה וְלֹא אָבֵה לְשַׁלְחָה־הוֹן: כַּח וְאָמַר לִיָּה פֶּרְעֵה אֲזִיל מְעַלְוֵי אֶסְתַּמַּר לָךְ לֹא תוֹסִיף לְמַחְזֵי אֲפִי אֲרִי בְיוֹמָא דְתַחְזֵי אֲפִי תַמּוֹת: כֵּט וְאָמַר מִשָּׁה יָאוֹת מְלִילָתָא לֹא אוֹסִיף עוֹד

כֹּז וַיִּחַזַק יְדוֹה אֶת־לֵב פֶּרְעֵה וְלֹא אָבֵה לְשַׁלְחָה־הוֹן: כַּח וְאָמַר־לוֹ פֶּרְעֵה לָךְ מְעַלְוֵי הַשְּׁמַר לָךְ אֶל־תִּסָּף רְאוֹת פָּנַי כִּי בְיוֹם רְאוֹתַי פָּנַי תַּמּוֹת: כֵּט וַיִּאמֶר מִשָּׁה כֵּן

(27) The Lord strengthened Pharaoh's heart, and he was not willing to send them out. (28) And Pharaoh said to him; Go away from me! Beware! Do not see my face again, for on the day you see my face, you shall die! (29) And Moshe said;

RASHI

(29) כֵּן דְבַרְתָּ — *You spoke correctly, and at the proper time. It is true that I will not look at your face again [because I will not come to you but you will come to see me (see Ramban)].*

רש"י

(כט) כֵּן דְבַרְתָּ. יָפֵה דְבַרְתָּ וּבִזְמַנּוֹ דְבַרְתָּ אִמְתָּ שְׁלֵא